

EVANGHELIA după Marcu

Ghid de Studiu – 2022
Biserica "Sfânta Treime" București

EVANGHELIA DUPĂ MARCU: fii un creștin practic!

Ghid biblic: Evanghelia după Marcu (12-16)

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

**Octavian Baban
Liviu Căprar
Eduard Ologeanu**

Conținut

EVANGHELIA DUPĂ MARCU: FII UN CREȘTIN PRACTIC!	2
GHID BIBLIC: EVANGHELIA DUPĂ MARCU (12-16)	2
PARTEA 1: PREZENTAREA EVANGHELIEI DUPĂ MARCU	4
<i>Originea cărții și autorul</i>	4
<i>Unicitatea mesajului și scopul cărții</i>	5
<i>Conținutul cărții și temele caracteristice</i>	6
<i>Structura cărții și planul lecțiilor din ghid</i>	8
PARTEA 2: STUDIUL BIBLIC (MARCU 12-16)	13
24 nov., Marcu 12, Ascultarea de Domnul și dărnicia plăcută Domnului, 12.17	13
1 dec., Marcu 13, Ziua Domnului și mărturia vieții, 13.35-37	18
8 dec., Marcu 14, Cinstirea Numelui lui Hristos, 14.6-9	22
15 dec., Marcu 15, Adevărul lui Dumnezeu face față batjocurilor lumii, 15.38	26
22 dec., Marcu 16, Îl vestim pe Domnul vieții în toată lumea, 16.15-16.....	29

Partea 1: Prezentarea Evangheliei după Marcu

Evanghelia după Marcu, sau *Kata Markon*, în limba greacă, este cea mai scurtă dintre cele patru evanghelii ale Noului Testament. Ea este bine cunoscută credincioșilor și episcopilor creștini din primele 3-4 secole, deși în aceea vreme, pe primul loc se afla, la citit și învățatură, evanghelia după Matei. Ea face parte din grupul evangheliilor sinoptice (Matei, Marcu, Luca) deoarece are același plan general de prezentarea a evangheliei: începutul lucrării lui Isus în Ierusalim și Galileea, un drum important spre Ierusalim, și ultima săptămână a Crucii, Învierii și Înălțării. Are un caracter foarte direct și este mult mai condensat scrisă decât celelalte două. Într-un mod interesant, ea intră direct în prezentarea evangheliei lui Hristos și în prezentarea predicării și botezului lui Ioan botezătorul, și de asemenea se încheie destul de brusc, cu învierea lui Hristos și o mică relatare a Înălțării. Ea nu descrie nașterea lui Isus (ca Matei și Luca), nici nu dă multe detalii despre arătările lui Hristos după înviere. În schimb, ea oferă multe detalii despre lucrarea și învățătura lui Isus, despre vindecări și minuni, pe care se axează foarte mult.

Originea cărții și autorul

Încă din vechime mărturiile creștinilor au indicat că Marcu l-a cunoscut pe apostolul Petru și, practic, a pus în scris ceea ce Petru predica despre Isus la Roma. Mărturia unanimă a părinților Bisericii primare îl confirmă pe *Ioan Marcu* drept autor, asistentul și ucenicul lui Pavel, al lui Barnaba și mai apoi secretarul sau „interpretul” apostolului Petru, pe care l-a auzit predicând și care l-a inspirat în înregistrarea conținutului Evangheliei sale.

Cea mai veche afirmație în acest sens o avem de la Papias din Hierapolis (circa 60-125 d.Hr.), citând declarația lui *Ioan Bătrânul* sau *Prezbiterul* (apostolul Ioan), cum că „Marcu, care a fost interpretul lui Petru, a scris tot ce și-a putut aminti, dar nu chiar în ordine, despre cele ce a făcut și spus Hristos”. Clement din Alexandria, Origen, Iustin Martirul și Ieronim sunt în deplină armonie în susținerea acestei poziții.

Marcu era fiul Mariei (Fapte 12:12) și vărul lui Barnaba (Fapte 15:37-39). Casa Mariei a găzduit întâlnirea de rugăciune pentru izbăvirea lui Petru din închisoare (Fapte 12) și este posibil ca acesta să fi fost și locul de întâlnire al liderilor creștini din Ierusalim sau casa în care se afla „camera de sus”. Dacă așa stau lucrurile, Domnul Isus a celebrat ultimul Paște cu ucenicii în casa lui Ioan Marcu (Marcu 14:13) și tot aici s-a ținut întrunirea de rugăciune înainte de Rusalii. Se evidențiază clar faptul că autorul Evangheliei cunoștea bine Palestina și mai ales Ierusalimul, locul în care probabil crescuse. Relatările cu privire la camera de sus sunt mai detaliate în Marcu decât în celelalte evanghelii, ceea ce confirmă faptul că și-a petrecut copilăria în această casă.

Când Barnaba și Pavel au plecat în prima lor călătorie misionară, Marcu i-a însoțit ca asistent sau ucenic (Fapte 13:5). Marcu a rămas cu ei în Cipru, dar la plecarea lor spre Asia Mică, Marcu s-a despărțit de ei și s-a întors la Ierusalim (Fapte 13:13). După întoarcerea la Antiohia și după Conciliul de la Ierusalim, Barnaba a propus ca Ioan Marcu să fie luat în următoarea călătorie. Pavel s-a opus datorită faptului că Marcu nu îi însoțise în lucrarea lor (Fapte 15:37-39), ceea ce a condus la separarea lui Pavel de Barnaba. Barnaba l-a luat pe Marcu și a plecat în Cipru, în timp ce Pavel împreună cu Sila au continuat misiunea lor în Asia. Cu aproximativ 12 ani mai târziu, numele lui Marcu re apare în epistolele către Coloseni și Filimon (Coloseni 4:10; Filimon 24). De data aceasta, Marcu este la Roma, împreună cu Pavel care era arestat. Cu puțin timp înainte de moartea sa, Pavel îi cere lui Timotei să îl aducă pe Marcu împreună cu el, acum Marcu fiindu-i folositor (2 Timotei 4:11).

Unicitatea mesajului și scopul cărții

Evanghelia după Marcu este unică prin faptul că evidențiază acțiunile Domnului Isus mai mult decât învățătura lui. Evanghelia are astfel un dinamism aparte, punând accentul mai degrabă pe fapte și minuni decât pe cuvântări sau predici. Este scrisă într-un mod simplu, trecând repede de la un episod din viața Domnului Isus la altul.

În conținutul ei, găsim mulți termeni din limba ebraică și aramaică, înrudită cu ebraica, dar mai nouă, folosite în Palestina acelor vremuri (**amin**, **talita cumi**, **efata**, **korban** etc.). Textul scoate în evidență cunoașterea obiceiurilor

iudaice, iar dinamismul narațiunii, stilul energic și descriptiv, sugerează o mare apropiere de relatările directe ale martorilor oculari. De asemenea, tradiția potrivit căreia Marcu și-a redactat evanghelia în timp ce se afla în Roma, este sprijinită de prezența unui număr mai mare de termeni latini, mai mulți decât în toate celelalte trei evanghelii, cum ar fi: *centurion, recensământ, dinar, legiune, pretoriu* etc. Acest mic detaliu ne oferă și un indiciu cu privire la destinatarii evangheliei. Alte tradiții spun că ar fi fost scrisă în Antiochia Siriei sau în Alexandria, în Egipt, unde Marcu a slujit mult timp ca episcop, la sfârșitul secolului întâi după Hristos.

Marcu își prezintă subiectele cu o franchețe neobișnuită. El surprinde răspunsurile celor ce L-au ascultat pe Isus, subliniind uimirea acestora. În mod repetat, Marcu atrage atenția asupra greșelilor făcute de ucenici și a nepriceperii de care au dat dovadă, neținând minte minunile Domnului Isus și neînvățând lecțiile necesare din pildele Sale (Marcu 4:13; 6:52; 7:18), în ciuda faptului că fuseseră mereu în atenția Domnului Isus.

Relatarea lui Marcu nu este doar o simplă colecție de istorisiri, ci o narațiune complexă, scrisă pentru a arăta că Isus este Mesia nu numai pentru evrei, ci și pentru neamuri. Într-o scriere a lui Clement din Alexandria, citat de Eusebiu, acesta menționează că destinatarii evangheliei ar fi credincioșii din Roma, și de aici și accentul pus de Marcu pe tema suferinței (Marcu 1:17, 20; 2:14; 10:28). Așadar, scopul Evangheliei ar fi încurajarea ucenicilor și a creștinilor din Roma care treceau prin încercări din pricina credinței lor în Isus Hristos, trăind într-un mediu decadent și deseori ostil. Ei aveau nevoie să înțeleagă natura vieții de ucenic în lumina a cine este Isus și a ceea ce El a făcut și va continua să facă pentru ei. Ei aveau nevoie să îl cunoască pe Hristos și erau invitați să devină creștini practici.

Conținutul cărții și temele caracteristice

În Evanghelia după Marcu domină călătoria Domnului Isus înspre cruce și înviere. Începând cu capitolul 8:31, Isus este „pe drum” împreună cu ucenicii Săi, iar restul narațiunii este dedicată evenimentelor din Săptămâna Patimilor. Expresia „pe drum” apare în majoritatea punctelor importante ale narațiunii.

Descrierea suferințelor și morții Domnului Isus ocupă un loc relativ important, raportat la lungimea evangheliei (36%). De patru ori pe parcursul narațiunii, Domnul Isus le adeverește ucenicilor despre suferințele Sale (Marcu 8:31; 9:12-31; 10:32-34). Călătoria Domnului Isus spre Ierusalim are un caracter dramatic, cuprinzând sinteza vieții și mesajului lui Isus și conținând ca adevăr central mărturisirea lui Petru, făcută în cea mai simplă formă: „Tu ești *Hristosul*” – o declarație ce proclamă natura divină și misiunea mesianică a Fiului lui Dumnezeu (Marcu 8:27-30). Această declarație reprezintă centrul teologic și narativ al întregii evanghelii. Personal, Isus a folosit cel mai des titlul de „Fiul Omului”, titlul principal folosit în vremea aceea cu privire la Mesia (vezi Daniel 7). De asemeni, a folosit și titlul „Fiul lui Dumnezeu”, mai ales după ce Tatăl ceresc l-a numit așa pe muntele Schimbării la față (Marcu 9), și ca explicație de ce îngerii, buni dar și răi, îl numeau cu acest titlu. El i-a învățat pe ucenicii săi că trebuie să pătimească, să moară și să învieze. Suferința lui Isus ca Rob al Domnului și importanța uceniciei, ca dovadă a devotamentului față de Domnul, sunt teme de referință pentru Marcu (vezi și profețiile din Isaia 48-53, etc.). În Marcu 7:28, femeia sidoniană a cărei fiică o vindecă Isus îl numește și „Domnul”, înțelegând autoritatea lui spirituală și divină deosebită.

Subiectul Evangheliei este introdus din primul verset: „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 1:1). Persoana lui Isus Hristos domină narațiunea pe tot parcursul ei. Lucrările Sale sunt principala sursă de interes, iar moartea și învierea Sa în Ierusalim conduc narațiunea înspre un punct culminant. Marcu folosește foarte adesea timpul prezent în descrierile sale (prezentul istoric), iar conjuncția „și” apare foarte izbitor.

Chiar din primul capitol, Marcu își începe relatarea despre lucrarea lui Isus, insistând mult mai frecvent decât celelalte evanghelii pe faptul că El obișnuia să se retragă într-un loc liniștit sau pustiu (Marcu 1:12-35; 6:31-46; 7:17-24; 9:2; 11:19). La fel de des apare mențiunea că Domnul Isus nu a dorit ca acțiunile Sale și revelația despre Sine să fie făcute publice, iar mesianitatea Sa să fie dezvăluită înainte de vreme (Marcu 1:33-34; 3:11-12; 5:43; 7:36; 8:26-30; 9:9-30).

În ce privește scopul slujirii sale, Isus îl descrie prin aceste cuvinte devenite faimoase: „Fiul omului nu a venit ca să I se slujească, ci El să slujească, și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45).

Evanghelia după Marcu subliniază umanitatea lui Isus mai clar decât orice altă evanghelie și evidențiază sentimentele și trăirile Lui (Marcu 1:41; 3:5; 6:34; 8:12; 9:36), limitele Sale omenești (4:38; 11:12; 13:32) și alte detalii ce scot în evidență latura Sa umană (de ex. 7:33-34; 8:12; 9:36; 10:13-16).

Sunt câteva accente ce pot fi subliniate legate de conținutul Evangheliei. Fiind axată mai mult pe acțiune, Marcu redă doar optsprezece pilde ale lui Isus (din cele aproximativ șaptezeci menționate în Noul Testament). Ea acordă în schimb mai mult spațiu relatării minunilor, deoarece aici sunt menționate jumătate din totalul minunilor făcute de Domnul Isus. El pune de asemenea accent pe reacțiile personale ale ascultătorilor: aceștia erau „mirați” (1:27) sau „uimiți peste măsură de mult” (7:37), „înspăimântați” (4:41), „nedumeriți” (6.14) etc. În aceeași măsură, regăsim și observații despre atitudinile personale ale Domnului Isus (Marcu 3:5; 5:41; 7:33; 8:23; 9:27; 10:16). Expresiile pline de vitalitate indică mărturia orală a unui martor ocular care a relatat ce a văzut, din perspectiva impactului acestor experiențe asupra lui și asupra altora.

Evanghelia după Marcu este cât se poate de obiectivă în abordarea ei. Cu excepția ultimelor douăsprezece versete (Marcu 16:9-20) care nu apar în textul manuscriselor mai vechi, Evanghelia se sfârșește brusc. Acest stil literar abrupt este o caracteristică a lui Marcu. Unii comentatori sugerează faptul că un astfel de stil este specific unei retorici apreciate de romani, în timp ce alții sunt de părere că acest stil este foarte potrivit personalității dinamice a lui Petru. Originalitatea Evangheliei se realizează în jurul Persoanei lui Hristos, Robul lui Dumnezeu care a venit să sufere pentru păcatele noastre și să ne aducă iertarea lui Dumnezeu.

Structura cărții și planul lecțiilor din ghid

Structura cărții urmărește modelul sinoptic în trei mari părți (lucrarea în Galileea, 1-8; drumul spre Ierusalim, 9-10; și ultima săptămână în Ierusalim (11-16). Pentru cei doritori să consulte, mai jos se află un tabel cu principalele evenimente din aceste trei secțiuni ale evangheliei lui Marcu. El ne arată într-o scurtă privire de ansamblu cum a fost lucrarea lui Isus pe pământ și cum minunile și învățătura sa, precum și învierea și înălțarea au dovedit că el este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, împăratul peste tot Universul, și peste oameni și peste

îngerii, pe care Dumnezeu l-a trimis ca să ne mântuiască de păcatele noastre și să ne dea viața spirituală nouă.

A. Minunile lucrării lui Isus în Galileea (1-8)

- Începutul veștii bune: evanghelia lui Isus
1. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și botezarea lui Isus în apa Iordanului 1:1-11
 2. Isus își cheamă primii ucenici și vindecă un om posedat care venise la sinagogă 1:14-28
 3. Isus îl vizitează pe Petru acasă și o vindecă pe soacra sa de friguri (malarie), apoi vindecă un om bolnav de lepră și mulți alți bolnavi 1:29-45
 4. Isus vindecă și trupul și sufletul: relatarea vindecării unui om paralizat 2:1-12
 5. Hristos vindecă în ziua Sabatului pentru că este Domn asupra Sabatului, iar Sabatul este pentru om – și nu invers 3:1-6
 6. Isus Mesia cunoaște tainele pildelor evangheliei și ale Împărăției cerești și are putere asupra furtunilor 4:1-41
 7. Isus Mesia poate vindeca și elibera de sub jugul opresiunii demonice: vindecarea omului numit Legiune 5:1-20
 8. Isus Mesia vindecă fiica lui Iair, gata să moară la vârsta de doar 12 ani 5:21-24, 35-43
 9. Vindecarea prin credință în Isus a femeii bolnave de 12 ani de hemoragie 5:25-34
 10. Senzualitatea care ucide: Irod, dansul Salomeei și decapitarea lui Ioan Botezătorul 6:16-29

11. Prima înmulțire a hranei: 5 pâini, doi pești, și 5,000 de oameni hrăniți 6:30-44
12. Isus Mesia învață despre datini, iubirea de Dumnezeu și de oameni 7:1-22
14. Isus Domnul vindecă fata unei femei neevreice din Sidon 7:23-30
15. Isus vindecă un om surdo-mut cu salivă, noroi și cu porunca **Efata!** (adică, „deschide-te!”) 7:31-37
16. A doua înmulțire incredibila a hranei: 7 pâini și mai mulți pești, și 4,000 de oameni hrăniți 8:1-21
17. Isus vindecă un orb dus de mâini de alții cu o atingere sfântă, iar acesta ajunge să vadă 8:22-26
18. O concluzie esențială: apostolii și ucenicii recunosc că Isus este Hristosul lui Dumnezeu 8:27-30

B. Învățăături și minuni pe drumul spre Ierusalim (9-10)

19. Întâlnirea strălucitoare cu istoria, pe muntele Schimbării la față 9:1-13
20. Vindecarea uimitoare a unui copil epileptic, surdo-mut și dominat de un duh rău 9:14-29
21. Isus ne învață autocontrolul ferm în ispitele vieții 9:42-50
22. Isus învață despre familie, divorț și importanța iubirii copiilor 10:1-16
23. Cum să îl urmezi pe Isus: întrebările tânărului bogat și cearta ucenicilor pentru întâietate în Împărăția lui Hristos 10:17-45

24. Un om orb crede în Isus și îndrăznește să ceară vindecarea – iar Isus Mesia îl ascultă 10:46-52

C. Săptămâna Patimilor, în Ierusalim, și învierea (11-16)

25. Smochinul fără rod este blestemat: o avertizare pentru Israel? 11:12-14, 20-25
26. Controversa cu saducheii și învățătura lui Isus despre realitatea învierii: va fi sau nu va fi o înviere fizică? Vor mai fi în cer soți și soții? 12:18-27
27. Învățătură despre a doua venire a lui Isus, pe norii cerului, pentru judecată 13:14-32
28. Unii credincioși presimt crucificarea lui Isus: mărturia de neuitat a unui parfum scump 14:1-9
29. Arestarea trădătoare a lui Isus și judecata nedreaptă înaintea preoților și a lui Pilat 15:1-15
30. Incredibila și glorioasa înviere a lui Isus, și Înălțarea lui la cer 16:1-11

Lecțiile din acest ghid de studiu sunt împărțite în două secțiuni, anume o secțiune de vară (iunie), care cuprinde capitolele 1-5, și una de toamnă (octombrie-decembrie), care cuprinde capitolele 6-16. Ele urmăresc evanghelia după Marcu prin lecții care ne subliniază mesajul ei și multe aplicații, capitol după capitol. Lecțiile din acest ghid încearcă să pună în lumină îndemnul la credință practică și la o viață sfântă, care îl urmează cu credincioșie pe Isus Mântuitorul lumii.

IUNIE (secțiunea de vară)

2, Marcu 1, Împărăția lui Hristos vine cu putere, 1.15

9, Marcu 2, Înțelege nevoile lumii din jur, 2.9, 27-28

- 16, Marcu 3, Fii gata să faci voia lui Dumnezeu, 3.32-35
- 22, Marcu 4, Învăță din pilde și ieși din furtuni, 4.24-25, 41.
- 30, Marcu 5, Redescoperă puterea lui Isus, 5.28-29

OCTOMBRIE (secțiunea de toamnă)

- 6, Marcu 6, Slujește împreună cu Isus, 6.41-42
- 13, Marcu 7, Ascultarea de Domnul, și tradițiile, 7.9-11
- 20, Marcu 8, Mărturisește-l pe Hristos, 8.35-36
- 27, Marcu 9, Sarea vieții și perseveranța uceniciei, 9.50

NOIEMBRIE

- 3, Marcu 10, Mântuirea și răsplătirile evangheliei, 10.29-30
- 10, Marcu 11, Așteptarea Domnului și credința, 10.22-26
- 17, Marcu 12, Ascultarea și dărnicia plăcută Domnului, 12.17
- 24, Marcu 13, Ziua Domnului și mărturia vieții, 13.35-37

DECEMBRIE

- 1, Marcu 14, Cinstirea Numelui lui Hristos, 14.6-9
- 8, Marcu 15, Adevărul lui Dumnezeu face față batjocurilor lumii, 15.38
- 15, Marcu 16, Îl vestim pe Domnul vieții în toată lumea, 16.15-16

Scopul studiului este să ne îndemne să citim și să învățăm cuvântul lui Dumnezeu, să fim transformați de el și motivați la o viață nouă, practică, sfântă. Viața noastră personală și viața bisericii poate primi un nou dinamism în urma parcugerii cu rugăciune și studiu a evangheliei după Marcu.

Partea 2: Studiul biblic (Marcu 12-16)

24 nov., Marcu 12, Ascultarea de Domnul și dărnicia plăcută Domnului, 12.17

În săptămâna mare, Isus a avut ocazia să se confrunte de multe ori cu conducătorii iudei care doreau să îl facă să tacă, și care plănuiau să îl aresteze și să îl acuze de trădare. Acesta a fost răspunsul oficial pe care Israel l-a dat ca națiune, față de Fiul lui Dumnezeu venit să îi învețe, să îi aducă aproape de Dumnezeu, să le vestească eliberarea de păcat și de suferință și schimbarea vieții, venirea Împărăției lui Dumnezeu. De aceea, vedem în capitolul 12 cum Hristos aduce în discuție două subiecte mari, iar Marcu le consemnează ca atare: ascultarea de Domnul și slujirea generoasă, dedicată, spre slava lui Dumnezeu.

1. PARABOLA VIERILOR NEASCULTĂTORI ȘI FIUL LUI DUMNEZEU (1-12).

Să citim împreună 12.1-12, parabola vierilor. Așadar, despre ce e vorba aici? Poate ne aducem aminte că vița de vie, măslinul și smochinul sunt simboluri ale rodniceii spirituale și ale binecuvântării divine. Israelul în roada lui este mereu asemănat cu unul sau altul din aceste simboluri. În cărțile profeților, de exemplu, Israelul este asemănat cu o viță sădită de Domnul și care trebuia să producă în timp roade vrednice de pocăință (*Ier.2, Isa.5*). Israel, însă, ajunsese departe de Domnul cât și în împietrire spirituală. *”Te sădisem ca o vie minunata si de cel mai bun soi: cum te-ai schimbat si te-ai prefăcut intr-o coară de vita salbatică?” (Ier.2:21).*

Pilda Domnului Isus merge în aceeași direcție. Vierii arendași au uitat de generozitatea stăpânului și nu au dorit să îi trimită roadele promise, nici să arate sau să dea cinste fiului acestui stăpân (al lui Dumnezeu). În schimb, ei l-au ucis pe acest fiu. Isus profețea și îi avertiza că acesta va fi răspunsul trist, oficial, al poporului Israel – deși Biserica va începe cu oameni credincioși din același popor. Domnul Isus îi avertizează că în acest caz, Dumnezeu va aduce o pedeapsă peste popor, iar „piatra lepăvata de zidari”, adică Hristos, va ajunge în capul clădirii spirituale a Bisericii (12.10-11). Conducătorii au priceput că Isus s-a referit la ei (12.12). Ce dorea de fapt Dumnezeu de la ei? Ce așteptări are Dumnezeu de la noi? Mai există și astăzi oameni care nu aduc rodul dorit de Dumnezeu?

2. CREȘTINUL, TAXELE SOCIALE, ȘI SLUJIREA CREȘTINĂ (13-17)

În al doilea exemplu, conducătorii deformați de politici orgolioase și păcătoase, își propun să îi întindă o capcană lui Isus, ca să fie acuzat și arestat de răzvrătire față de stăpânirea romană. De aceea îi aduc o monedă romană specifică taxelor față de imperiu (un dinar) și îl întreabă „se cade să plătim bir cezarului sau nu?”. Bineînțeles, înainte de întrebare l-au lingușit recunoscând că este un învățător „care spune adevărul fără favoritisme”. Răspunsul faimos al lui Isus este „dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”.

Răspunsul lui Isus este interpretabil și foarte complex: ce este al cezarului? Și ce este al lui Dumnezeu? Bani? Sufletul? Credința? Recunoștința? Ascultarea? Sinceritatea?

Este limpede că fariseii și irodienii nu erau nici sinceri, nici credincioși, nici ascultători de Dumnezeu, prin această întrebare. Domnul Isus îi întreabă: „*Pentru ce mă ispitiți?*” (v.15).

Domnul Isus le oferă însă niște principii foarte clare. Un credincios bun va da întotdeauna prioritate lui Dumnezeu și va face și restul lucrurilor cu smerenie și înțelepciune duhovnicească. Va da „cezarului” lucrurile care îi revin, sub providența lui Dumnezeu și va ști și să își trăiască viața de credință fără compromis, chiar în lumina persecuției sau a strâmtorării. E o balanță fină, dar cel credincios o va discerne și o va trăi în lumina Scripturii, și îl va onora pe Dumnezeu.

Te-ai deprins tu să trăiești prin credință? Pui preț pe discernământul spiritual? Știi să dai Domnului ce este al Domnului și să abordezi apoi și restul vieții cu aceeași dorință de a-l onora pe Domnul în toate lucrurile? Folosești bogățiile de astăzi ca să investești în împărăția lui Dumnezeu?

3. PUTEREA ÎNVIERII ȘI A VIEȚII DE CREDINȚĂ (18-31)

Dorința liderilor de a-l ispiti pe Isus, de a-l face să greșească așa încât să poată fi acuzat și respins de popor, precum și de romani, a continuat însă cu și mai mare îndrăzneală și subtilitate. Astfel, saducheii au venit să îl batjocorească cu privire la înviere, adică cu privire la învățătura lui Isus despre realitatea învierii și a vieții veșnice. Într-adevăr, ni se precizează că, de fapt, saducheii nu credeau în înviere, nici în viața veșnică, nici în îngeri (12.18, vezi și Fapte 23.8). Astfel, ei vin cu o problemă imaginară la Isus, ca să îi arate că învățătura despre înviere este

absurdă. Dacă ar fi fost șapte frați, și mureau unul după altul, după ce primul s-a căsătorit, soția primului trebuia să se căsătorească pe rând cu toți, așa spune Legea lui Moise, până îi va naște un moștenitor din interiorul familiei lărgite, primului frate care a decedat. Saducheeii își imaginează că toți frații au murit, iar nevasta a trăit, fără să nască nici un copil. Atunci, întrebă ei, dacă este vreo înviere, va apărea o mare problemă morală: o familie înviată unde există o nevestă și șapte bărbați (poliandrie-mai mulți soți), ceea ce ar fi făcut de rușine lumea viitoare a învierii printr-o situație foarte imorală.

Răspunsul lui Isus este simplu și genial. Mai întâi, el le spune ca felul în care Dumnezeu se numește pe sine, înaintea lui Moise, arată că Avraam, Isaac și Iacov sunt vii – deci, există înviere (Dumnezeu nu se numește pe sine cu nume de morți). Al doilea răspuns este că la înviere nu vor mai fi căsătorii, cum sunt astăzi, ci oamenii înviați vor fi ca îngerii. În toate acestea, muștrarea lui Isus este că saducheeii se rătăcesc pentru că nu cunosc „nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu”.

Într-adevăr, de aici începe înțelepciunea și pocăința. Să citești Scriptura și să înțelegi realitatea și puterea lui Dumnezeu. Dar acei conducători nu făceau așa. Desigur, întrebarea se întoarce spre noi: noi cunoaștem Scriptura? Dar puterea lui Dumnezeu? Îi dăm lui ascultare? Suntem gata să îl slujim, sau comentăm și ne răzvrătim față de El?

4. PRIMA PORUNCĂ ESTE PORUNCA IUBIRII (v.28-34), AȘA SPUNE FIUL LUI DUMNEZEU (35-40).

Capcanele și ispitirile conducătorilor au continuat, iar învățații Scripturii l-au testat pe Isus cu o întrebare majoră despre Lege. Ei l-au pus să spună care este prima poruncă dintre toate? Isus le răspunde cu două precizări: prima poruncă este să îl iubești pe Dumnezeu, iar a doua, să îi iubești pe oamenii de lângă tine, „pe aproapele tău”. La fel ca alți rabini din timpul său, Isus reduce Legea la aceste două porunci. Într-adevăr, există două repere cu care ne putem măsura ascultarea de Dumnezeu: dacă îl iubim pe Creator și dacă ne iubim frații oameni. Orice altă atitudine arată ură, respingere, neascultare, îndepărtare de Dumnezeu. Tu recunoști importanța acestor două porunci? Toate celelalte derivă din ele. Isus are un curaj deosebit să spună clar această constatare.

Să observăm ce spune apoi acest învățat: el răspunde „bine, învățătorule, adevărat ai zis... etc.” Aceasta este cheia înțelegerii și ascultării de Dumnezeu, să îi dai dreptate lui Hristos, să ascuți de El. Isus constată că a răspuns cu pricepe și îl apreciază „tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu”.

Această onestitate în evaluare, i-a pus pe toți pe gânduri și nu au mai îndrăznit să îi pună întrebări lui Isus. Dar avem noi o întrebare acum: tu, când vii la Dumnezeu cu nelămuririle tale, poți să îi dai dreptate și să spui, după ce citești Scriptura: „bine ai spus, Doamne?” Îi dai tu dreptate lui Dumnezeu în căile vieții?

Isus pune apoi „punctul pe i” și le atrage atenția că El este Fiul lui Dumnezeu, iar David așa spune despre Mesia (35-40), deci trebuie ascultat. La rândul său, îi critică apoi pe învățații cei mândri care vor să fie onorați de oameni, și arată celor din jur că sunt persoane religioase. Cei ce trăiesc sfânt sau atent doar de ochii oamenilor, să fie văzuți, și nu din convingere, cei ce umblă după locurile de cinste și să fie aplauzați de oameni, sunt oameni de care trebuie să te ferești. Sigur, să nu fim ca ei, nici dintre ei, cum spune și Psalmul 1.

5. DĂRNICIA PLĂCUTĂ DOMNULUI (41-44)

Capitolul se încheie cu o invitație la dărnicie. Isus era la Templu, în fața visteriei, și stătea jos privind la cei ce făceau donații. Toți cei bogați treceau cu emfază prin fața lui și arătau că dăruiesc mult. Isus însă o remarcă doar pe o văduvă săracă și darul ei mic, doar de doi bănuți. Ea a dat mai mult decât toți spune isus, pentru că a dat tot ce avea. Lecția aceasta a dărnicii este foarte importantă pentru noi. Noi ne luptăm dacă să dăm zece la sută, sau douăzeci, sau cincizeci la sută (oricum , statul ne impozitează mult mai mult). Întrebarea este ce îi dai lui Dumnezeu și cu ce inimă îi dai?

APLICAȚII:

Ce rod aducem în viață, și cum îl cinstim pe Domnul cu recunoștință pentru tot ce ne-a dat?

.....

.....

.....

Poate avem multe datorii față de societate și trebuie să slujim pe măsură ajutându-i pe ceilalți. Ce îi dăm însă lui DUmnezeu ?

.....
.....
.....

De ce trebuie să citesc Scriptura și să ajung să îl cunosc pe Dumnezeu ? Care este primejdia dacă nu cunosc scripturile, nici puterea lui Dumnezeu ?

.....
.....
.....

Cum se poate ca din porunca iubirii de Dumnezeu și de aproape să rezulte toate celelalte porunci ?

.....
.....
.....

La ce privește Domnul cu insistență, atunci când dăruim ?

.....
.....
.....

1 dec., Marcu 13, Ziua Domnului și mărturia vieții, 13.35-37

În Săptămâna mare, Isus i-a avertizat pe ucenici și despre necazurile ce vor veni în vremea sfârșitului. Capitolul 13 ne arată câteva din aceste avertizări și cum îi sfătuiește Hristos pe ucenici să se poarte, cu profeții și cu porunci clare despre veghere. Este important să știm semnele Zilei Domnului și să avem o bună mărturie creștină în tot timpul vieții, și mai ales atunci, în acea Zi.

1. PROVOCĂRILE HRISTOȘILOR FALȘI ȘI APARIȚIA DE NOI RĂZBOAIE (v.1-8)

Ucenicii erau foarte uimiți când priveau la zidurile mărețe ale Templului zidit de Irod la Ierusalim. Era mult mai mare decât Templul lui Solomon, cu ziduri ca de cetate, deși în frumusețe și echilibru al arhitecturii, nu întrecea Templul lui Solomon. În fața uimirii lor, Hristos le atrage atenția că toate pietrele acelea vor fi răsturnate. Atunci ce este important, dacă nici Templul nu merită admirație? Credința este importantă, să fie păstrată curată. Isus le arată că vor veni Hristoși falși să îi înșele pe cei credincioși, și războaie, dar El le spune că sfârșitul istoriei nu va fi atunci, deși se apropie tot mai mult.

Sfatul Domnului Isus este pentru toți cei ce prind acest ceas al bisericii și al vremurilor de la sfârșit: "*Ce va zic voua, zic tuturor: Vegheați!*" (v.37). Trebuie să vegheze ucenicii de atunci și trebuie să veghem și noi la fel de mult, pentru că în continuare așteptăm venirea Domnului Isus, în timp ce vremurile sunt marcate de aceste semne clare ale sfârșitului.

Între aceste semne, intră și pandemia recentă de Covid, urmată de războiul prezent din Ucraina sau de foametea care începe să apară în anumite zone. Adevărata eliberare o aduce Hristos, nu învățătorii falși, nici promisiunile liderilor falși.

2. PRIGOANA ȘI MĂRTURIA CREȘTINILOR (v.9-13)

Avertizarea lui Hristos continuă cu anunțarea vremurilor de prigoană. Creștinii vor ajunge în săli de judecată, vor fi bătuți în sinagogi și vor ajunge în fața dregătorilor înalți ai imperiului și în fața împăraților. Aceste lucruri s-au întâmplat repede după aceea timp de câteva sute de ani, iar Petru, Iacov și Pavel au fost printre primii care au suferit această prigoană.

Aceste prigoane nu vor conțeni până când, într-un fel sau altul, evanghelia nu va ajunge vestită tuturor neamurilor. Din cele spuse de Domnul, chiar și prigoana poate funcționa ca o metodă de vestire a evangheliei, în care trebuie să avem o mărturie bună.

Încurajarea foarte frumoasă a lui Isus este că, în astfel de situații, Duhul Sfânt îi va asista pe cei credincioși cu o putere deosebită de mărturie, și le va inspira cuvinte înțelepte și puternice în mărturia lor (11). Aceasta este o promisiune foarte puternică. Vi s-a întâmplat să fiți într-o situație dificilă când trebuie să explicați care este credința ta – sau de ce crezi ceea ce crezi, și să simți o susținere specială, deosebită din partea lui Dumnezeu, un fel de înțelepciune care te ajută să găsești răspunsul cel bun? Despre această promisiune este vorba aici.

Prigoanele pot deveni însă și mai severe, ele pot să desfacă familiile și frații sau fiii și părinții să se părăscă și să se trădeze unii pe alții. În vremea comunismului s-a văzut adesea lucrul acesta. Chiar și în vremea pandemiei, vecinii se pârau unii pe alții, despre îmbolnăviri sau nerespectarea carantinei. Toate acestea ne dovedesc cât de adevărate sunt cuvintele Domnului Isus. El zice: „13. Veti fi urati de toti pentru Numele Meu; dar cine va rabda pana la sfarsit va fi mantuit.”

3. EVENIMENTELE DINAINTEA VENIRII LUI HRISTOS (v.14-20, 21-27)

În apropierea revenirii lui Hristos, au loc niște evenimente speciale, o serie grea de încercări și prigoniri. Pe primul palier al împlinirii istoriei, unele evenimente din acestea s-au întâmplat deja în primul secol (de exemplu, pustiirea Iudeii de către armatele romane, când au atacat Ierusalimul, în anul 70 dH, vezi Marcu 13. 14-20). Aceleași cuvinte însă se potrivesc și cu necazul cel mare, dinaintea venirii lui Hristos. Și atunci va apărea o armată care va ataca Israelul, o „urâciune a pustiirii”. Așa lucrează adesea profețiile din Scriptură, au o împlinire în istoria antică și o altă împlinire, în istoria viitoare.

Cu privire la ambele vremuri, Isus spune că nenorocirile vor fi scurtate „din pricina celor aleși” (19-20). Ce vedem aici? Mai întâi, nevoia de a fi pregătiți, și de nu dispera căci Dumnezeu este în control. În al doilea rând, vedem că lui Dumnezeu îi pasă de cei aleși ai săi, de credincioșii săi (fie că este vorba despre Biserică, fie că este vorba de credincioșii din Israel).

Vremurile acelea dificile vor fi caracterizate și de apariția unor Mesia falși (Hristoși falși). Aceștia au apărut, de exemplu, în anul 132, când Bar Kochba (ori Ben Kosiba, Fiul Stelei) a fost proclamat Mesia, de rabinul Akibba. Dar, încă mai multe cazuri de Hristoși falși vor fi în zilele de la sfârșit, înainte de venirea lui Hristos. Aceștia vor face minuni mari prin care să înșele oamenii, chiar și pe cei credincioși dacă este posibil – adică îndrăzneala și pretențiile acestor Hristoși vor fi foarte mari (apostolul Pavel scrie și el despre acest lucru în 2 Tes. 2.1-12). Versetele 13.24-27, seamănă foarte bine cu felul în care Apocalipsa descrie sfârșitul. Îngerii vor aduna pe cei credincioși, la venirea lui Hristos și ei îl vor întâmpina pe norii cerului. De aceea, așa cum spune secțiunea următoare este nevoie să veghem și să așteptăm aceste vremuri cu credincioșie și nădejde.

4. NEVOIA DE VEGHERE ÎN AȘTEPTAREA LUI ISUS (v.28-37)

Domnul Hristos ne învață că venirea lui este aproape („chiar la uși”) și că trebuie să fim gata să îl așteptăm. Ceasul venirii sale nu îl știe nimeni – toate aceste date și calendare le știe Tatăl din ceruri și, bineînțeles, întreaga Sfântă Treime. Așa cum se înțelege din acest pasaj, este posibil ca în timpul existenței sale pământești Fiul, Hristos, să fi renunțat la această cunoaștere – căci așa spune, că nici Fiul nu știa atunci aceste date, nici îngerii din ceruri. Hristos are însă acces deplin acum la această cunoaștere, pentru că nu mai este în timpul limitărilor slujirii sale pământești, acceptate așa încât umanitatea sa să fie deplină.

Hristos ne dă apoi două îndemnuri importante: să fim gata să recunoaștem semnele venirii lui și să veghem în așteptarea acestei a doua veniri, căci nu cunoaștem data ei exactă. El ne avertizează să nu dormim, dar nu este vorba de somnul obișnuit, nici de moarte, ci de semnul moleșirii credinței și a dreptății morale. De asemenea ne spune să avem încredere deplină în El, pentru că niciunul din cuvintele lui nu vor rămâne neîmplinite. El ne spune foarte clar că are niște așteptări de la noi, la fel cum un stăpân care a plecat își lasă averea în mâna slujitorilor săi, până la întoarcere, și are așteptarea ca ei să se îngrijească de averea sa, cum se cuvine. Care crezi că este lucrarea sau responsabilitatea ta în familie, în societate și în Biserică, pe care Dumnezeu ți-a dat-o până la venirea sa în glorie a doua oară? În același timp, cum veghezi la împlinirea acestei responsabilități?

APLICAȚII:

Care sunt semnele venirii lui Hristos?

.....
.....
.....

Ce înseamnă un „Hristos fals”? Ce pretenții vor avea Hristoșii falși și ce metode vor folosi ca să convingă oamenii?

.....
.....
.....

Tu știi de ce crezi în Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Mântuitor personal ?

.....
.....
.....

De ce este nevoie să veghem? Ce înseamnă „a veghea” în așteptarea Domnului?

.....
.....
.....

8 dec., Marcu 14, Cinstirea numelui lui Hristos, 14.6-9

Ultima săptămână dinainte de Paști a ajuns în ultimele sale două zile. Conducătorii evrei de atunci dorea să-l aresteze pe Isus și nu știau dacă să o facă în timpul sărbătorii sau în afara ei. Căutau un mod tăcut de a-l prinde, ca să nu scandalizeze poporul din Ierusalim. În aceste zile se întâmplă câteva lucruri remarcabile care ne invită să îi dăm lui Hristos locul de cinste în viața noastră. Mai întâi apare Maria cu vasul de parfum scump (mir) pe care îl revarsă peste Isus, ca un semn al alegerii și cinstirii divine pe care o merită Hristos.

1. IUBIREA CARE DĂRUIEȘTE CU RECUNOȘȚINȚĂ (1-9)

Maria (vezi Ioan 12.3), probabil Maria Magdalena care fusese vindecată de Isus (Marcu 16.9-11), și-a arătat iubirea și recunoștința spărgând un vas scump de alabastru (piatră semi-prețioasă), în care se afla un parfum de mare preț și cu un miros frumos, nobil, adică mir de nard. Faptul a fost remarcat de toți, iar Iuda, care mereu căuta o sursă suplimentară de câștig personal, a comentat supărat despre această dărnicie care lui i se părea o risipă pe față. Scriptura ne atrage atenția însă că moartea lui Isus, care urma să se întâmple pe cruce, era atât de prețioasă pentru întreaga omenire, încât nici un gest frumos nu poate să arate pe deplin recunoștința pentru mântuirea primită în dar. Ne apropiem de Crăciun, în aceste zile, iar pruncul Isus a fost cinstit de magi și de păstori cu daruri frumoase (mir, aur, tămâie, alte daruri). Cum îți arăți tu recunoștința pentru dragostea și jertfa lui Hristos?

2. VÂNZAREA LUI IUDA ȘI CINA DE PAȘTI (10-25)

După recunoștința cea mai frumoasă, vine însă trădarea cea mai greu de suportat. Iuda se duce și îl vinde pe Isus la marii preoți, acceptând să ia bani ca să îi conducă noaptea să îl aresteze pe Isus. El se întoarce și chiar participă la prima parte a Cinei de Paști, prefăcându-se că toate lucrurile sunt bune. Isus știa ce se întâmplă dar alege să meargă înainte cu masa de Paști.

Iată ce ne arată aici Marcu, înainte de Cină: pe lângă ucenici erau și alții care îl urmau și îl ajutau pe Isus. Proprietarul casei unde s-a ținut Cina de Paști îl cunoștea pe Isus și-a pus casa la dispoziția Domnului (10-16). Așadar, există ucenici faimoși, dar și ucenici anonimi, necunoscuți. Indiferent ce fel de slujire ai

și cât de cunoscută este, asigură-te că ești un bun ucenic care îl iubește pe Domnul și contribuie la creșterea Împărăției lui Dumnezeu. Fiecare lucrează după chemarea primită și darurile sufletești și materiale pe care le are.

La Cină, Domnul îi învață despre legământ și le spune și despre cine urma să îl trădeze. Despre Iuda aflăm că acțiunea lui era cunoscută mai dinainte de Domnul, dar a fost singur responsabil de deciziile rele pe care le-a luat. Domnul știe dinainte ce vom face pentru că El privește la noi din veșnicie, și se bucură sau se întristează de felul în care alegem să ne purtăm. Ar trebui să ne încredințăm în mâna Domnului și să îi cerem să ne păzească de ispite și să ne dea puterea, prin Duhul Sfânt, să luăm hotărârile bune în viață.

Trebuie să fim atenți la felul în care Hristos se referă la pâinea și la vinul luat la Cină. Despre pâine zice „luați, mâncați, acesta este trupul meu”, iar despre vin zice „acesta este sângele meu, sângele legământului celui nou”. Fără jertfa lui Hristos nu avem iertare, nu avem hrană spirituală, nici putere pentru o viață nouă, plăcută lui Dumnezeu.

3. IMNURILE ȘI RUGĂCIUNEA DE PE MUNTELE MĂSLINILOR ȘI ARESTAREA LUI ISUS (26-42)

La această masă de Paști, Isus a îmbinat sărbătoarea cunoscută pe atunci cu sărbătoarea Noului Legământ. Isus și ucenicii au cântat imnuri de închinare și așa au mers pentru rugăciune pe Muntele Măslinilor (26). Rugăciunea lui Isus de aici ne învață să veghem ca să avem putere în încercări. Deși noi credem că suntem tari, ca Petru și ceilalți ucenici (29-31), de fapt suntem slabi, câtă vreme trăim în acest trup (30, 38) și avem nevoie de rugăciune, ca să putem să fim tari în duh.

În mijlocul acestei nopți de rugăciune, au venit și Iuda cu gărzile să îl aresteze. Este una din situațiile în care un sărutare frățească arată de fapt trădare, nu prietenie. Cât de mare poate fi abisul păcatului și răzvrătirii din sufletul omenesc? Petru a încercat să se împotrivescă arestării lui Isus și a scos sabia lovindu-l pe slujitorul marelui preot, care s-a ferit și astfel i-a fost tăiată doar urechea. Întreaga scenă este cutremurătoare. Isus este arestat, iar ucenicii săi au fugit. Se pare că Marcu este tânărul care fuge de soldații romani, și își lasă hainele, ca să fie arestat și întemnițat și el. Ucenicii și-au arătat dragostea și cinstă față de Isus venind cu El până pe munte, în grădina Getsemane, dar nu au putut să rămână până la sfârșit alături de ei. Isus s-a rugat pentru ei și nu le-a

ținut în seamă această lipsă care l-a îndurerat. În același timp, El a dorit să îi cruțe, și a condus dialogul în așa fel, încât să fie arestat doar El. Isus este cel care ne-a iubit până la capăt.

4. JUDECATA LUI ISUS ȘI REGRETUL LUI PETRU (53-72)

În final, în acest capitol are loc judecata lui Isus, la curtea marelui preot (53-54). Judecata este foarte întortocheată și înaintea cu greu pentru că era greu să se găsească o acuzare demnă de condamnarea la moarte (55). Pe rând este acuzat că a vrut să distrugă templul (dar era ridicol, căci templul era uriaș), apoi că a vrut să facă altul (dar nu cu oameni, ci cu forțe cerești... – dar aceasta nu putea să fie folosită ca acuzație, doar ca imaginație bogată), și că a spus despre sine că este Mesia (Hristos) și Fiul lui Dumnezeu. Așadar, a fost învinuit de blasfemie (hulă) pentru că s-a considerat Trimisul lui Dumnezeu.

În vârtoarea acestor discuții, Petru a reușit să îl renege pe Isus de trei ori, jurându-se că nu îl cunoaște și că nu este ucenicul lui Isus. După această lepădare, la cântatul cocoșului – în zorile zilei, Petru își aduce aminte de profeția lui Isus și se pocăiește cu lacrimi. Maria l-a cinstit cu parfumul din vasul de alabastru, iar Petru, în ceasul al 12-lea al condamnării, îl cinstește pe Isus cu lacrimile pocăinței. Rămâne întrebarea despre felul în care noi îl cinstim pe Isus. Îl poți cinsti cu slujirea ta, cu cântarea de laudă, cu rugăciunea, cu ascultarea, cu jertfa și dărnicia ta, cu lacrimile pocăinței, cu vegherea ta în rugăciune.

APLICAȚII:

Cercetează și vezi ce preț se poate estima că a avut parfumul din vasul de alabastru, Ce spune acest lucru despre darul Mariei?

.....

.....

.....

Cum a slujit proprietarul anonim al casei unde s-a ținut Cina? Ce învățăm din slujirea lui?

.....
.....
.....

Poate rugăciunea noastră și vegherea să îl cinstească pe Hristos?

.....
.....
.....

Uneori se întâmplă să greșim. Cum poate ca pocăința noastră și regretul, într-o asemenea situație, să îi aducă cinste lui Hristos?

.....
.....
.....

15 dec., Marcu 15, Adevărul lui Dumnezeu face față batjocurilor lumii, 15.38

Scenele judecății și condamnării la moarte a lui Isus ne confruntă cu întrebarea: este Isus cu adevărat împăratul lumii? Într-adevăr, El este, dar ce fel de răspuns dăm noi, acesta este lucrul spre care ne îndreaptă atenția capitolul 15.

1. ÎMPĂRATUL ADEVĂRULUI ȘI ÎMPĂRATUL BATJOCURII (1-20)

Mai întâi, Pilat îi pune întrebarea în mod clar: „ești tu împăratul iudeilor?”, iar Isus îi răspunde „da, sunt”. În 1 Timotei 6.13, aceasta mărturie este numită de apostolul Pavel „frumoasa mărturisire” sau „mărturia cea bună” a lui Isus înaintea lui Pilat. Într-adevăr, noi știm cine este Isus? Dar ce mărturie aducem noi despre noi înșine, știm că suntem copii ai lui Dumnezeu, născuți prin credință și reînnoiți sufletește prin puterea Duhului Sfânt?

Pilat a înțeles că Isus este împăratul iudeilor și îi tot întreabă pe iudei ce vor ei să facă acum, cu viața acestui împărat (9, 12). Dar conducătorii iudei, din invidie, stârnesc poporul să ceară moartea împăratului Isus. (12-13). În final, Isus este predat soldaților care îl lovesc și îi numesc „împărat” dar o fac doar în batjocură (18). Tu poți să spui că Isus este împăratul vieții tale, într-adevăr?

2. CU ADEVĂRAT, FIUL LUI DUMNEZEU A MURIT PENTRU NOI (21-39)

Scena crucificării ne arată cât de crudă era această pedeapsă romană. Isus a fost obligat să ducă crucea în spate, și a reușit, pentru o bună bucată din drum. Era un om rezistent, dar bătăile îndurate și-au spus cuvântul. Atunci când s-a prăbușit, romanii l-au luat pe un trecător, numit Simon din Cirena, și l-au obligat pe acesta să ducă crucea lui Isus. Uneori, chiar prigonitorii noștri ne ajută să ne purtăm ca Isus: să suferim ca El, să iertăm ca El, să ducem crucea lui Isus. De fapt, Isus ne-a făcut această invitație El însuși dar în alt sens, să îl urmăm cu credincioșie în fiecare zi în ascultarea de Dumnezeu, să ne luăm crucea și să venim după El (Marcu 8:34), pentru că această ascultare este „o sarcină ușoară”, o sarcină bună care aduce odihnă sufletului (Matei 11.29-30).

Pe crucea lui este pusă vina finală „împăratul iudeilor”. Trecătorii și preoții îl batjocoresc, și chiar tâlharii răstigniți lângă el fac la fel (32). Totuși, după ce Isus își încredințează duhul în mâna lui Dumnezeu, căpitanul roman (sutașul) care a condus crucificarea și a fost martor la tot ce s-a întâmplat și tot ce s-a spus

acolo a recunoscut așa „Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (39). Această constatare rămâne în centrul întregului capitol. Este Isus cu adevărat Împăratul lumii? Este El, cu adevărat Fiul lui Dumnezeu?

3. TRISTEȚEA MORMÂNTULUI ȘI SPERANȚA ÎNVIERII (40-47)

Sfârșitul crucificării a adus și momentul îmbălsămării și al punerii trupului lui Isus în mormânt. În acest moment, toți prietenii lui Isus erau triști. Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iose, și Salome, se uitau de departe la cruce. Ele au venit apoi, după ce Pilat i-a dat voie lui Iosif din Arimateea să ia trupul lui Isus de pe cruce, și au învelit trupul într-o pânză subțire de in, l-a stropit cu mirodenii și l-au așezat în mormântul săpat în stâncă (46). Se părea că adevăratul împărat al lui Israel și al întregii lumi a murit pentru totdeauna, El care era Domnul vieții și care i-a învățat despre adevărul învierii. În tristețea aceasta a înmormântării era ascunsă însă nădejdea învierii. Dumnezeu a promis că îl va învia pe Isus, iar lucrul acesta avea într-adevăr să se întâmple, chiar dacă ucenicii erau acum triști.

Să avem, așadar, acest curaj al credinței. *Știu în cine am crezut, zice apostolul Pavel în altă parte (2 Tim.1.12).*

APLICAȚII:

Ce l-a întrebat Pilat pe Isus și care a fost mărturia Domnului?

.....

.....

.....

Ce au spus iudeii despre această calitate a lui Isus? Dar soldații care l-au torturat?

.....

.....

.....

Cine a recunoscut că Isus este cu adevărat împăratul și Fiul lui Dumnezeu ?

.....

.....

.....

De ce este important să cunoaștem mărturia adevărată despre Isus?

.....

.....

.....

22 dec., Marcu 16, Îl vestim pe Domnul vieții în toată lumea, 16.15-16

Capitolul 16 vine să ne prezinte surpriza și impactul învierii: în loc de un capac uriaș la intrare – vedem o piatră rostogolită la o parte, în loc de un cadavru de trei zile în mormânt, în nevoie de re-îmbălsămare - vedem o persoană înviată, care nu mai este în mormânt, ci se ridică la cerul lui Dumnezeu, la dreapta Tatălui. În loc de gropari sau militari care stau de pază la mormânt – femeile creștine se întâlnesc cu un înger care le vesteste învierea lui Hristos. Întrebarea care se pune aici este dacă frumusețea și realitatea învierii lui Hristos îți entuziasmează credința și te motivează la misiune, chiar până la marginea lumii.

1. SURPRIZA ÎNVIERII ȘI TENSIUNEA CREDINȚEI (1-8)

Capitolul 16 începe cu tristețea și meticulozitatea femeilor care au așezat trupul lui Isus în mormânt, în capitolul 15. Acum ele se reîntorceau pentru a încheia cum se cuvine îmbălsămarea. De aceea, după ziua sabbatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salome au cumpărat mirodenii, parfum, balsam) și au venit cu ele la mormânt. În loc de un trup decedat, ele au găsit însă un mormânt cu piatra dată la o parte, un Isus înviat și un înger care le anunță despre revederea în Galileea (3-6).

Mai întâi putem observa că aceste femei gata de slujire au avut parte de o revelație uimitoare. Într-adevăr, atunci când ești gata de slujire, Dumnezeu îți arată lucrările lui minunate.

Totuși surpriza lor a fost atât de mare încât au ieșit și au luat-o la fugă. Au fost cuprinse de teamă, de spaimă. Erau hotărâte să nu spună la nimeni, nimic, de teamă că nu vor fi crezute. La fel s-ar putea întâmpla și cu noi. Bucuria învierii trebuie continuată cu bucuria și puterea de a vesti învierea lui Hristos.

2. CREDINȚA ÎN ÎNVIEREA LUI HRISTOS ȘI TRIMITEREA ÎN MISIUNE

A doua parte a acestui capitol de încheiere, ne învață să fim gata să privim învierea cu credință, nu cu necredință, și cu ascultare de a merge în misiune să vestim frumusețea și nădejdea învierii lui Hristos și a credinței în El.

Surpriza totală a dovezilor învierii, și importanta vitală a trimerii în misiune. În loc de surpriza și teamă, și în loc de necredință, iată o bucurie deplină a trimerii în misiune, cu nădejde.

Mai întâi, în 9-14, ni se arată că primul răspuns al ucenicilor la dovezile învierii a fost îndoiala și necredința. De aceea, Domnul le-a dat mai multe dovezi și i-a muștrat pentru necredință. Avem detalii despre aceste întâlniri ale învierii în celelalte evanghelii, în Luca, Matei și Ioan.

În a doua parte, în 15-20, Isus îi motivează pe ucenici la credință și la înviere. Observăm, astfel, că adevărata credință are patru caracteristici importante:

a. credința adevărată este o credință mărturisitoare. Ea crede în Hristos și mărturisește credința în botez. Dacă ai o credință care se mărturisește și trece la fapte. Nu botezul mântuiește, dar cine crede în așa fel încât este gata să înceapă o viață nouă, mărturisită în botez, va fi mântuit. Credința care conduce la botez arată responsabilitate. Dimpotrivă, Domnul spune că acela care nu crede – indiferent că se botează sau nu, nu poate fi mântuit.

b. credința adevărată este o credință care primește dovezile învierii așa cum le găsim în Scriptură. Necredința este și ea un răspuns la evanghelie, care însă va fi supusă judecății Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că explicațiile și dovezile au fost date, dar mesajul nu a fost primit.

c. credința adevărată este gata să asculte de trimiterea lui Hristos și să meargă în misiune.

d. credința adevărată vestește Cuvântul și se bazează pe sprijinul lui Dumnezeu însuși care confirmă mesajul prin semnele sale deosebite. Se poate ca semnele să fie altele astăzi, sau nu, oricum, nu noi le decidem, ci Dumnezeu alege felul în care își confirmă evanghelia. Oricum, mai întâi vine mesajul evangheliei, apoi semnele pe care le aduce Domnul. Multe biserici carismatice inversează ordinea, invită oamenii la minuni și vin-

decări și tot felul de semne, ca apoi să creadă. Nu aceasta este ordinea biblică.

Învierea pune într-o lumină aparte tot ce a făcut Hristos și confirmă moartea de la cruce ca pe o jertfă acceptată de Dumnezeu Tatăl. Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns, într-adevăr, să fie pusă în capul unghiului (*Marcu 12.10*). Lucrul acesta fusese profețit și chiar spus de către Domnul Isus în timpul vieții Sale, dar acum își găsește împlinirea efectivă în învierea Lui.

Ucenicii sunt trimiși să proclame acest adevăr la orice făptură, în toată lumea, pentru ca toți oamenii să poată primi în Numele Lui iertarea păcatelor. Aceasta trimitere are putere, are autoritatea lui Isus cel Înviat.

Aceasta trebuie să fie o încurajare și pentru noi să vestim astăzi Evanghelia la orice făptură. Și noi suntem zidiți pe același adevăr ca și apostolii și suntem părtași la aceeași Evanghelie glorioasă a lui Hristos.

APLICAȚII:

Care erau așteptările de început ale femeilor la mormânt, ce veniseră ele să facă?

.....

.....

.....

Cum au reacționat femeile care veniseră să vadă mormântul? De ce au fugit ele pline de frică? A fost o reacție bună? Trebuie evitată această reacție?

.....

.....

.....

Cum au reacționat ucenicii la dovezile și veștile primite despre învierea lui Hristos? Ce le-a spus Hristos?

.....
.....
.....

Care sunt caracteristicile credinței adevărate? Alegeți două și explicați-le.

.....
.....
.....

Care este ordinea biblică în predicarea evangheliei și în confirmarea ei prin semne?

.....
.....
.....

Cine decide semnele confirmării evangheliei? Care este datoria noastră în predicare și evanghelizare?

.....
.....
.....